

den nogen ringe Betydning; er netop en af de større Bevæggrunde, man har til at fremkomme med nærværende Lovforslag; thi det er klart og kan bevises i næsten alle Landets Dele, at den Fremgangsmaade, at lade Børnene gaae til Confirmationensforberedelse om Vinteren, gjør, at en stor Deel af disse Børn slet ikke komme til Præsten. At det blev forandret derhen, at Børn, som ønskedes confirmerede om Efteraaret, kunde tage Deel i Forberedelsen den foregaaende Vinter, kan jeg ikke see, at der kunde være Noget til Ginder for, forsaavidt de Børn, som her navnlig er Tale om, de nemlig, som boe langveis fra Præstegaarden, kunde komme dertil. Dersom en saadan Forandring i Lovforslaget kunde bidrage til, at det kunde udkomme som Lov, skal jeg for min Part ikke have Noget imod, at der bliver indført en saadan Bestemmelse.

Lindberg: Da dette Forslag var under Behandling her i Thinget tidligere, var det mig aldeles ubegribeligt, at Nogen kunde have Noget at indvende imod, at der blev holdt Confirmation to Gange om Aaret, med mindre det skulde være Præsterne, som vare de Æneste, der bleve foruleiliggede derved; men, da jeg er ganske overbevist om, at Præsterne ere til for Menighedernes Skyld, og at det er en i alle Maader retfærdig Fordring til dem, at de skulle anvende deres Tid til at undervise i Religion og meddele Kundskab i Christendommen til Gamle og Unge, har jeg fundet denne Betænkelse uden al Grund. Dernæst har jeg heller ikke paa nogen Maade fundet mig tilfredsstillet ved, at efter Anordningerne kan en Præst søge om Tilladelse til at holde Confirmation to Gange om Aaret. Jeg har selv været i det Tilfælde, at jeg hos min Biskop har forlangt Tilladelse dertil, fordi Befolkningen ønskede det; men det blev afflaet af den besynderlige Grund, at der var saa faa Confirmander i dette Sogn, at man nok kunde nøies med Confirmation een Gang om Aaret. Jeg troer derfor ikke, at der er den allermindeste Betænkelse ved Forslaget, og jeg skal blot tillade mig, i Anledning af, at den ærede

Minister yttrede, at han havde henvendt sig til Biskopperne, og tillige beraabte sig paa, hvad Kirkecommissjonen i sin Tid havde erklæret, at gjøre opmærksom paa, at det er et virkeligt papistisk Standpunkt, hvorpaa vi staae i saadanne Sager, idet man, naar det gjælder om Sligt, siger: Det kan Rigsdagen ikke afgjøre; det maa man spørge Kirken om. Det er ligefrem et Indgreb i den danske Grundlov; thi vi have den lovgivende Magt, og den har Geistligheden ikke; men saaledes skete det ogsaa, da vi forrige Gang havde Forhandlingerne her om Sognebaandets Løsning. Da blev der i Landstinget nedsat et Udvalg, og der blev Forslaget drufnet, for at „Kirken“ skulde høres, og da det saa kom til Kirkecommissjonen, stode den daværende Minister paa, at, naar han blot fik det derhen, til Mænd, som han selv havde udvalgt, saa skulde de nok være enige med ham; men Resultatet blev dog, at de vare enige med os om, at denne Frihed skulde tilstaaes. Men, endskjøndt man saaledes nok kan glæde sig ved det Resultat, som Kirkecommissjonen i det Hele er kommet til, mener jeg dog, at det er reent galt af os at indrømme, at, naar vi her have en Lovgivning for, der vedkommer Kirken, saa skal man først høre Biskop, Provst og Præster og jeg veed ikke, hvilke Commissioner man vil nedsette og kalde for „Kirken“. Her er den lovgivende Magt, og her bør saadanne Sager afgjøres.

Formanden: Det er ikke berettiget, naar den ærede Rigsdagsmand har kaldt den af ham antydede Fremgangsmaade: et Indgreb i de ved Grundloven givne Rettigheder. Det er naturligviis saaledes, at Rigsdagen i Forening med Kongen har den lovgivende Magt, men det vedkommende Ministerium har ved Siden deraf fuldkommen Ret til i hvert enkelt Tilfælde at søge, hvilke Oplysninger det ønskes.

Lindberg: Ja, det er ikke det, jeg vil nægte, at Ministeren har Ret til at søge Oplysninger, men at søge at faae et Forslag herfra afskift, blot af den Grund, at „Kirken“ skal høres, det mener jeg ikke er berettiget.